

Η ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Ο “ΕΦΙΑΛΤΗΣ,, ΤΟΥ ΒΕΡΝΤΙ

‘Η ιστορική άποτυχία του «Δὸν Κάρλου» στὸ Παρίσι. “Ενα μοιραῖο ἐπισκεπτήριο. Η προλήψεις τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ. Ή γρουσουζιά τοῦ Σεττεντρίνι Μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἀλλεπάλληλες συμφορές. Γὰ ματωμένα χέρια τοῦ Βέρντι. Μιὰ δραματικὴ σκηνή, κλπ. κλπ.

ΕΝΑ πρωὶ τοῦ Μάρτη τοῦ 1867, δ ’Ιωσῆφ Βέρντι, δ διάσημος Ιταλός μουσουργός, κάθησε μπροστά στὸ τραπέζι τοῦ δωματίου του, πωὺ εἶχε νοικιάσει σ’ ἔνα παρισινὸ ξενοδοχεῖο κι’ ἔγραψε βιαστικὰ σ’ ἔνα Ιταλὸ γερουσιαστή, ἀδελφικό του φίλο:

«Ἄθετος τὸ βράδυ, δ ’Δὸν Κάρλος» ἐσημείωσε μὰ κατατληκτική... ἀποτυχία! Δὲν περίμενα ποτὲ πώς θὰ διεψεύδοντο μ’ ἔνα τόσο τραγικὸ δλεῖς ή ἐπιτίδες μου γι’ αὐτὸ τὸ τελευταῖο μελῶφαμά μου. Εἴμαι ἀπαρηγόρητος. Δὲν μπορῶ πειὰ νὰ μείνω ἐδῶ πέρα. Λῦριο κιόλας θὰ φύγω, γιὰ νὰ ξαναγυρθώ στὴν Ιταλία.

Κ’ εἶχε δίκηο δ μεγαλοφυῆς μουσουργός. Τοῦ εἶχαν ζητήσει ἔνα μελλόδραμα γιὰ νὰ τὸ παίξουν πρῶτα στὸ Παρίσι. Ἐκεῖνος τὸ εἶχε γράψει μ’ δλον τὸν ἐνθουσιασμὸ τῆς ἐμπνεύσεώς του. Εἶχαν κάνει μεγάλες προετοιμασίες στὴν Οπερα. Καινούργια σκηνικά, νέα μπαλλέτα, νέοι καλλιτέχνες. “Ἐνα δλόκληρο χρόνο κράτησαν ἡ πρόθετος! Καὶ τέλος, τὸ βράδυ τῆς «πρεμιέρας», δλο τὸ Παρίσι εἶχε συγκεντρωθῆ στὴν Οπερα: δ αὐτοκράτωρ Ναπολέων III, ή αὐτοκράτειρα, δλη ή αὐτοκρατορικὴ οἰκυγένεια, η πριγκήπισσα Ματθίλδη, ή Κυρέρησις, τὸ διπλωματικὸ σῶμα, οἱ ἀκαδημαϊκοὶ, οἱ ὄντεροι ἀξιωματικοὶ κι’ δλη ή ἀριστοκρατία τῆς συνοικίας τοῦ Αγίου Γερμανοῦ.

Ο Βέρντι κρυμμένος, κάπου, μὲ τὴ γυναικὰ του, περίμενε μὲ ἀγωνία νὰ δῇ τὴν ἐντύπωσι ποὺ θὰ ἔκανε στὸ Παρίσι τὸ τελευταῖο ἔκεινο ἔργο του, δ »Δὸν Κάρλος». Μὰ οἱ Παρισινοὶ τὸ ἀποδέχθηκαν μὲ μεγάλη ψυχρότητα. Καὶ τὸ μελλόδραμα τοῦ Βέρντι χάθηκε μέσα στὴν γενικὴ ἀδιαφορία. Δὲν ἀκούσθηκαν παρ’ μόνου ἐνα-δυὸ χειροκροτήματα κι’ αὐτὰ ἀπὸ τὸ ύπερώ. Οἱ ἄλλοι θεαταί, μὲ τ’ ἀσπρὰ γάντια καὶ τὴν ἀριστοκρατικὴ τους ἐπισημότητα, κράτησαν τὰ χέρια τους δεμένα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὥς τὸ τέλος. Μιὰ παγερὴ σιωπὴ θασίλευε στὰ θεωρεία καὶ στὴν πλατεία. Ο Βέρντι, τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀπόγνωσί του, θέλησε νὰ φύγῃ ἀμέσως ἀπὸ τὴν Οπερα, χωρὶς ν’ ἀκούσῃ τοὺς Παρισινοὺς φίλους του, ποὺ τοῦ ἔλεγαν:

— Μαέστρο, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι σφύριξαν καὶ τὸν «Τάνν Χόύζερ» τοῦ Βάγκνερ. Εσάς, τούλαχιστον, σᾶς ἐσεβάσθησαν. Τὸ ἔργο εἶνε ὑπέροχο! Θὰ σημειώσῃ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία στὶς ἄλλες παραστάσεις. Πρέπει νὰ τὸ δῇ ὁ λαός. Αὐτὸς θὰ τὸ ἀγαπήσῃ, θὰ τὸ χειροκροτήσῃ, θὰ τὸ τραγυδήσῃ...

Ο Βέρντι δῆμως δὲν ἀκούγει κανένα. Ήταν στ’ ἀλήθεια ἀπαιτηγόρητος. Κι’ ὅταν γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο του, μ’ ἔνα πικρὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, εἶπε τῆς γυναικάς του, τῆς ἀγαπημένης του, Ιωσηφίνας:

— Βλέπεις; Δὲν σου τὰ ἔλεγα; Τὸ περίμενα αὐτὸ τὸ φιάσκο!...

Τὸ περίμενε; “Ηξερε λοιπὸν πῶς θ’ ἀποτύχη τὸ μελλόδραμά του;” Ως τὸ μεσημέρι, δ μουσουργὸς ήταν ἀπαισιόδοξος. Στὶς ἐῳδεκα παρὰ πέντε ή γυναικά του, περίεργη, τὸν ρώτησε:

— Ε, τί λές; Πῶς θὰ πάμε τὸ βράδυ;

— Περίφημα! τῆς ἀπάντησε δ Βέρντι. “Ολα εἶνε ἐν τάξει. Θὰ ἔχουμε μιὰ πρώτης τάξεως ἐπιτυχία. Σωστὸ θρίαμβο!...

Στὶς δώδεκα δῆμως δ ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου τοῦ ἔφερε ἔνα ἐπισκεπτήριο. Ο Βέρντι μόλις ἔρριξε μιὰ ματιὰ στ’ ὄνομα, ωχρίασε.

— Τὶ ἐπαθεῖς; ἀπόρησε ἡ γυναικά του. “Ἐχεις καμμιὰ εἰδησι; Δὲν θὰ πάη καλὰ τὸ ἔργο;

— Μὰ πῶς νὰ πάη!... στέναξε δ διάσημος μουσουργός. Τὸ

βράδυ, θὰ ἔχω τὴ χειρότερη «πρεμιέρα» τῆς ζωῆς μου!... δ «Δὸν Κάρλος» θὰ σημειώσῃ μιὰ ιστορικὴ... ἀποτυχία! Θὰ ίδης!... Τὸ φιάσκο του θὰ κάνη τὸ Παρίσι νὰ ξεκαρδιστῇ ἀπὸ τὰ γέλια!...

— Γιατί; Γιατί; ἀπόρησε πάλι ἀνήσυχη ἡ γυναικά του.

— “Ηρθε δ γρουσουζης! ψιθύρισε μὲ μιὰ μυστηριώδη φωνὴ δ Βέρντι.

— Ο Σεττεντρίνι;

— Ναι!...

— Καὶ τί θέλει;

— Νὰ μὲ καταστρέψῃ! ἔκανε μὲ λύσσα δ μουσουργός.

Δὲν τὸν θυμάσαι ἀπὸ τὴ Νεάπολι; Αὐτὸς ἔφερε γρουσουζια καὶ στὴ «Λουΐζα Μίλλερ»... Αὐτὸς μοῦ ἔφερε καὶ τότε τὴν ἀποτυχία. Θεέ μου! Πῶς θὰ γλυτώσω ἀπὸ αὐτόν; Καὶ τὶ δέν κάνω γιὰ νὰ τοῦ ξεφεύγω!... Καὶ τὸ καταφέρνω!... Μὰ μέχρι τὸ βράδυ τῆς «πρεμιέρας»... Λίγες ώρες πρὶν ἀπὸ τὴν παράστασι, δ Σεττεντρίνι θρισκεται ξαφνικὰ μπροστά μου καὶ μοῦ φέρνει, δ πως πάντα, τὴ γρουσουζιά!....

Ο Βέρντι, ποὺ ἤταν προληπτικός, δὲν θέλησε ν’ ἀντικρύση τὸν Σεττεντρίνι, τὸν παράξενο θαυμαστή του, ποὺ τὸν ἔπιαρνε ἀπὸ πίσω καὶ τοῦ ἔφερνε τὴ σύμφορά. Γρήγορα λοιπόν, ντύθηκε, φόρεσε τὸ καπέλλο του κι’ ὥρμησε γιὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ἄλλη πόρτα τοῦ δωματίου, ποὺ ἔθγαζε στὸ πίσω μέρος του ξενοδοχείου. Μά, μόλις ἀνοίξε τὴν πόρτα, θρέθηκε μπροστά στὸν γρουσουζη! Ο Σεττεντρίνι τὸν περίμενε στὸν ἄλλο διάδρομο, λές κ’ εἶχε μαντέψει πῶς θὰ τοῦ ξέφευγε δ μουσουργός. Ο Βέρντι τὰ ἔχασε γιὰ μιὰ στιγμή. “Επειτα, γύρισε ἀπότομα καὶ μπήκε στὸ δωμάτιο του. Ο Σεττεντρίνι δῆμως ὥρμησε κι’ αὐτὸς ἀπὸ πίσω του μ’ ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά, γιὰ νὰ τοῦ εὐχηθῇ «καλὴ ἐπιτυχία»!...

Απὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, δπως περίμενε δ μουσουργός, ἀρχισαν δ συμφορές. Η γυναικά του θλέπυντας νὰ μπαίνη μέσα δ Σεττεντρίνι, ἀφησε νὰ τῆς ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ χέρι ή κανάτα με τὸ νερὸ καὶ νὰ πέσῃ μὲ θόρυβο κάτω στὸ πάτωμα, δπου ἔγινε χίλια κομμάτια. Ο Βέρντι, ταραχμένος, ἔσκυψε νὰ μαζέψῃ τὰ συντρίμμια τῆς πορσελάνης. Ε-

να ἀπὸ αὐτὰ τότε, ποὺ ἔκοψε σὰν γυαλί, τοῦ ἔσκισε τὸ χέρι. Τὸ αἷμα πετάχθηκε ἀμέσως, ἀφθονο καὶ λέκιασε, τί νομίζετε; Τὸ ωμορφο κανελλὶ πανταλόνι τοῦ μουσουργοῦ, ποὺ τὸ πρωτοφόρεσε γιὰ τὴν «πρεμιέρα» του «Δὸν Κάρλου». Η γυναικά του, στὴ θεατὴ τοῦ αἵματος, ἔτρεξε ἀμέσως νὰ βρῇ ἔναν ἐπίδεσμο καὶ πάνω στὴν ταραχή της ἔκοψε μιὰ λουρίδα ύφασματος ἀπὸ τὴ μεταξωτὴ τουαλέττα της ποὺ θὰ φοροῦσε κι’ ἔκεινη γιὰ πρώτη φορά τὸ βράδυ, στὴν Οπερα!...

Ο διάσημος μουσουργός, τρελλὸς τότε ἀπελπισία του, σήκωσε τὰ ματωμένα χέρια του κι’ ὥρμησε ἀγριος γιὰ νὰ βγάλῃ τὰ μάτια τοῦ Σεττεντρίνι.

— Μὰ τί θέλετε ἀπὸ μένα; οὕρλιαξε ἀσυγκράτητος. Γιατὶ μὲ κυνηγάτε δαρκῶς, δπου πάω; Πηγαίνετε στὸ διάβολο, γιατὶ θὰ τρέξῃ κι’ ὥλλο αἷμα ἐδῶ μέσα!...

Ο Σεττεντρίνι, ποὺ εἶχε φέρει μέσα σὲ λίγα δευτερύλεπτα ἔνα οωρὰ γρουσουζιές, ύπεχωρησε περίτρομος, θγήκε στὸ διάδρομο κι’ ἀπὸ ἔκει, τὸ ἔθαξε στὰ πόδια καὶ κατρακύλησε στὴ σκάλα σὰν νὰ τὸν κυνήγει, σῦσαν δλοι οἱ δαίμονες τῆς Κολάσεως.

Ο Βέρντι, ώστόσο ξακολούθησε νὰ φωνάζῃ ἔξαλλος μπροστά στὴν σελίδα 45).

Ο Ιωσῆφ Βέρντι

ΜΟΝΤΕΡΝΟΣ ΕΡΩΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 26)

αθάτες πού ή γκρίνια τῆς κοπέλλας τούς είγε κάνει νὰ προσέξουν τὸ ζευγάρι αὐτό, διὰ εἰχαν συναντηθή μόλις πρὸ τεσσάρων ὥρων, σίγουρα θὰ ήσαν ίκανοι νὰ μὲ πᾶνε στὸ Τμῆμα νομίζοντας πώς είχα τρελλαθῆ ξαφνικά.

* * *

Τελευταία συνάντησις. Στὸ βαπόρι τὸ βράδυ τῆς ίδιας ήμέρας.

“Ησαν καθισμένοι ἀπέναντί μου. Ἡ νέα κόρη θλιμμένη καὶ ταραχμένη τοῦ ἔλεγε κάτι στὸ αὐτό. Ὁ νέος θυμωμένος κουνούσε τὸ κεφάλι του, χωρὶς νὰ λέγῃ λέξι.

Κυριεύτηκα ἀπὸ μιὰ τρομερὴ περιέργεια. Τοὺς πυρακολούθησα καθὼς ἔθγαιναν ἀπὸ τὸ βαποράκι καὶ ἄκουσα τὰ τελευταῖα λόγια ποὺ ἀλλαξαν στὴν ἀποθάρα. Ἡ νέα κόρη ἔκλαιγε κι' ἔλεγε:

— Σοῦ δρκίζομαι πῶς ή ίδεα ποὺ σχημάτισες γιὰ μένα εἶνε φεύτικη...

Κι' αὐτὸς τῆς ἀπάντησε μὲ πεῖσμα:

— Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά... Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ θέλησες νὰ μ' ἀπατήσῃς... Δὲν μπορῶ πειὰ νὰ σὲ συγχωρέω...

— Φεριντσίν, δὲν λυπάσαι τόσες κοινὲς ἀναμνήσεις, θλιβεός καὶ γλυκείες ποὺ μᾶς συνδέουν ;...

— Εσύ τις ἔθυσίασες... Μπορεῖ νὰ μὲ βαρέθηκες μὰ δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ λόγος νὰ μὲ ἀπατᾶς δημοσίᾳ! Χαῖρε γιὰ πάντα...

— Δηλητηρίασες τὴν ὑπαρξί μου, σκληρέ... Χαῖρε...

Χωρίστηκαν. Κι' ἔγωψιθυρισα καθὼς τοὺς εἶδα νὰ χάωνται στὸ σκοτάδι.

— Ο Φίκρετ, κάνει λόγο σ' ἔνα ἀπὸ τὰ ποιήματά του, γιὰ μερικά ἔντομα ποὺ γεννιοῦνται, ζοῦν καὶ πεθαίνουν σὲ διάστημα μιᾶς ὥρας.

Πρέπει νὰ πιστέψουμε διὰ διάλογο τοῦ ἡλεκτρισμοῦ μεταμόρφωσε καὶ τοὺς ἀνθρώπους σὲ ἔντομα τοῦ ίδιου εἶδους. Φτωχὰ παιδιά! Ηταν γραφτό τους νὰ χωρίσουν πρὶν ἀκόμα στεγνώσουν ἡ πιτσιλιές τοῦ μελανιοῦ στὴν ἄκρη τοῦ γκρίζου μαντό της.

Τι τὰ θέλετε; Κανεὶς δὲν μπόρεσε ν' ἀνακαλύψῃ ἀκόμα στὴ γῆ τὸ μυστικὸ τῆς αἰώνιας εύτυχίας.

ΡΕΣΑΤ Ν. ΓΙΟΥΝΤΕΚΙΝ

Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΤΟΥ ΒΕΡΝΤΙ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 16)

στὰ στὴν κλειστὴ πόρτα, κουνῶντας σὰν τρελλός τὰ ματωμένα χέρια του. Ἡ γυναῖκα του, ποὺ εἶχε ἀνακτήσει τὴν ψυχραμία της, τοῦ τύλιξε τὸ κομμένο χέρι, τοῦ ἔπλυνε τὸ ἄλλο καὶ μὲ μαλιάκη φωνὴ τὸν συμβούλεψε.

— “Ελα, ήσύχασε τώρα... Βλέπεις πῶς ἔφυγε!...

— Ναι, ἔφυγε! φώναξε ὁ Βέρντι. Μὰ ἔκανε ἔκεινο ποὺ ήθελε! Μοῦ ἔφερε τὴ γρουσουζιά!... Τὸ βράδυ, θὰ δῆς τί ἀποτυχία θὰ έχουμε στὴν “Οπερα!...”

Κι' ἀλήθεια, ἀπὸ μιὰ παράξενη σύμπτωσι, ὁ «Δὸν Κάρλος» σημειώσε ἔνα τρομακτικὸ φιάσκο!

Ο Βέρντι ἔφυγε τὴν ἄλλη μέρα γιὰ τὴν Ἰταλία. Ἐκεῖ διαστρέφεται τὸν ἔπεισε νὰ τοῦ δώσῃ αὐτὸς τὸ μελόδραμα κι' ὅταν τὸ πῆρε στὰ χέρια του, τὸ ξαλάφρωσε λιγάκι, τὸ περιποιήθηκε καὶ τὸ ἀνέθασε στὴ Μπολώνια, μὲ θριαμβευτικὴ ἔπιτυχία!

Ο Βέρντι τότε, μετανοημένος, ἔγραψε ἀμέσως τοῦ Σεττεντρόνι:

“Δῆς ξῆτω συγγνώμη γιὰ τὴ συμπεριφορά μου ἐκείνη τὴν ήμέρα στὸ Παρίσι. Τί ἀνόητος ποὺ ήμουν! Μὰ ἔσεις ποὺ μ' ἀγαπᾶτε, θὰ μὲ ματαίβατε...”

Ο δυστυχῆς Σεττεντρίνι διάθασε δλόχαρος τὸ γράμμα, μὰ δὲν τὸλμησε νὰ ξαναπαρουσιασθῇ μπροστά του.

Ποτέ του, ως τὴν τελευταῖα ήμέρα τῆς ζωῆς του, δὲν μπόρεσε νὰ δεχάσῃ τὴν τρομερὴ ἔκεινη σκηνή: τὸν Βέρντι ἔξαλλο κι' ἔτοιμο νὰ τοῦ βγάλῃ τὰ μάτια μὲ τὰ ματωμένα χέρια του!...

ΛΟΥΤΣΙΟ ΝΤ' ΑΜΠΡΑ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΛΙΜΕΝΑΡΧΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 20)

Ο πρίγκηπας Γιακαζέ, λεπτός, νευρικός, καὶ ίσως καὶ λιγάκι ρωτευμένος, ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ λιμενάρχου μὲ μεγάλη ἔγκαρδιότητα κι' ἔπειτα, μ' ἔνα χαριτωμένο ψόφο, γύρισε πρὸς τὴν κυρία λιμενάρχου, ποὺ τὸν κύτταζε μὲ τρυφερότητα, σφιγμένη μὲ κόκκινη τουαλέττα, ἔκανε μπροστά της μιὰ βαθειὰ ὑπόκλιση, διὰ τοῦτο θέλει ἡ παληὰ εὐγένεια τῶν «σαμουράϊ» καὶ μὲ αθαρή φωνὴ ποὺ ἀκούσθηκε ἀπὸ δύο δύο τὸν κόσμο, τῆς εἰπεῖν:

— Τὰ σέβη μου, ως βασιλισσα, αὐτοῦ τοῦ κήπου!... Τὰ σέβη μου, ως θελκτικό κι' ἀσύγκριτο κορδιό!...

Τὸ τί γίνηκε τότε μέσα στὴν αἴθουσα, δὲν περιγράφεται! Ἐνῶ

ΕΡΩΣ ΠΑΙΔΟΥΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 27)

Νὰ τὴν πάρω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ νὰ τὴν ξαναπάρω κοντά στοὺς γονεῖς της; Μοῦ φαινόταν ἀπαίσιο νὰ προδώσω ἔτσι τὸν ἔρωτα τῆς μικρούλας.

Τέλος, ἐπῆρα τὴν ἀπόφασί μου:

— “Εστω, τῆς εἰπα, θὰ κοιμηθοῦμε...

Τὴν τύλιξα μέσα στὸ σάλι ποὺ εἶχε φέρει μαζύ της, καὶ τὴν ἔξαπλωσα στὸ κρεβάτι. Πλάγιασα κατόπιν κι' ἔγω πλαΐ της, μισοντυμένος καθώς ήμουν. “Οταν ἔσθυσα τὸ φῶς, τύλιξε τὰ μπράτσα της γύρω ἀπὸ τὸν λαιμό μου καὶ δὲν σάλεψε πειά. Σὲ λίγο, ἄκουσα τὸ λαχάνιασμα τῆς καρδιᾶς της νὰ γαληνεύῃ, νὸ γίνεται κανονικό...

Εἶχε ἀποκοιμηθῆ...

“Η κακὲς σκέψεις ποὺ εἶχαν σκοτίσει γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ μαζύ μου, εἶχαν διαλυθῆ πειά. “Εσφιγγυκούντας κοντά μου, μ' ἔνα, πραγματικὰ πατρικὸ ἀγκάλιασμα, αὐτὸς τὸ τρυφερό πλάσμα ποὺ εἶχε ἔρθει μὲ τόση ἐμπιστούσην νὰ παραδοθῆ σὲ μένα. Κι' ἀποκοιμῆθη καὶ ἔγω μὲ τὴ σειρά μου...

“Οταν ξύπνησα τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, η Λούτα δὲν ήταν πειά ἔκει...

“Επειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἔφευγα γιὰ τὸ Παρίσι. Ὁ πατέρας, η μητέρα καὶ η ἀδελφὴ τῆς Λούτας μ' ἀποχαιρέτησαν. Η ίδιο δύμως δὲν φάνηκε πουθενά. Μοῦ εἶπαν πῶς ἔκλαιγε στὴν κάμαρή της καὶ πῶς δὲν ήθελε νὰ κατέβῃ κάτω...

“Ο Μελχιάρ, στὸ σημεῖο αὐτὸς σώπασε..

— Καὶ δὲν τὴν ξαναείδατε ποτὲ τὴ Λούτα; τὸν ρώτησε κάποιος.

— “Οχι... ποτέ...

— Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σᾶς... Θὰ μπορούσατε τώρα νὰ διασκεδάσετε μαζύ της χωρὶς φόβο.

— Απατᾶσθε, ἀπάντησε δηλαδή της Λούτα, μὰ ξεμαθαί τι ἀπόγινε. Κλείστηκε, σὲ ἔνα μοναστήρι καλογραιῶν, σὲ ήλικια δεκαεπτά χρόνων...

ΤΟ ΑΙΜΑ ΝΕΡΟ ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ!

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 34)

δδηγός ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς κακομαθημένους ποὺ δὲν διστάζουν νὰ κάνουν φλέρτ οὕτε σ' αὐτές τις κυρίες τους.

Η κόρη τῶν Βόργκεν ἄρχισε νὰ τὸν προσέχῃ, νὰ παίζῃ μαζύ του καὶ τέλος τὸν ἔρωτεύθηκε παράφοοα.

Κι' ἔνα βράδυ, ἀφοῦ ἔγραψε ἔνα γράμμα στοὺς γονεῖς της τὸ ἔσκασε μαζύ του καὶ ἔξαφανίσθηκε.

“Οταν ἔπειτα ἀπὸ λίγες ὥρες ἔνας καμαριέρης ἔδωσε αὐτὸς τὸ γράμμα στοὺς Βόργκεν, ἔκεινοι τὸ ἀνοίξαν μὲ περιέργεια. Πρώτη δύμως η «φράου» Βόργκεν ἔθγαλε μιὰ ἀγριὰ κραυγὴ λύσσας καὶ φώναξε στὸν ἄνδρα της.

— “Α! τὸν μασκαρᾶ! Τὸν λωποδύτη! Μᾶς ἔκλεψε τὸ κορίτσι!

— Εκεῖνος ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸν δῶμο της γιὰ νὰ διαβάσῃ κι' αὐτός μὲ τὴν σειρά του τὴν ἐκπληκτικὴ εἶδησι.

Κ' ύστερα μ' ἔνα στεναγμὸ δήλωσε περίλυπος στὴ γυναῖκα του:

— Πάντα εἶχες ἀδικο, καῦμένη! Πουλήσαμε τὸ μαγαζάκι μας, χαλάσαμε τὶς συνήθειές μας καὶ τὴν ήσυχία μας γιὰ νὰ κάνουμε σπουδαία ἀριστοκράτισσα τὴν κόρη μας. Μὰ δὲν βαρυέσσαι... Τὸ αἷμα νερὸ δὲν γίνεται! Εκείνη, ἀπ' δύος τοὺς πλούσιους νέους ποὺ τὴν τριγύριζαν, προτίμησε ἔνα σωφέρ...

Κι' ἔθγαλε τὸ σκληρὸ κολλάρο του πού τὸν στενοχωροῦσε!...

ΒΙΛΛΥ ΓΚΑΛΛΕΝ

Η κυρία λιμενάρχου ἔγερνε λιπόθυμη στὴν ἀγκαλιά του πρίγκηπος Γιακαζέ, ἔνα πελώριο, δύμηρικό, ἀσυγκράτητο γέλιο ξεσπασε ἀπὸ παντοῦ, μεταδόθηκε στοὺς δρόμους, σ' ὅλα τὰ σπίτια, σ' ὅλον τὸν κόσμο: ὅλη η Τουλών γελούσε ύστερικά, ἀσυγκράτητα μὲ τὸ πάθημα τῆς κυρίας λιμενάρχου!...

* * *

“Ο ἀνθυποπλοίαρχος Λά Μπραντέλ ἔφαγε, δύος τοῦ ἀξιζέ, δεκαπέντε ήμέρες φυλακή, ἐπειδὴ «ἀντὶ γιὰ τὴ λέξι «ρόδο» εἶχε μάθει στὸν Ιάπωνα ναύαρχο τὴ λέξι «κορδίδο».

Μ